

ikke tog Ordet om dette Lovforslag, som her ligger for, om en Bane fra Næstved til Slagelse med en Sidebane til Skjelskør. Det er ikke en Nykomling her; vi kjende den fra i Fjor, og det lader til, at der skal være adskillige Banfeligheder forbunden med dens Tilblivelse og Fødsel. I Fjor bestod Banfeligheden i en Sammenkobling med dens Stalbroder, som ogsaa staar paa Dagsordenen i Dag; den ene af disse Baner skulde være afhængig af den anden, og Enden blev, at skjøndt Folkethinget og Landstthinget vare enige om begge Lov, strandede Sagen paa Spørgsmaalet om Sammenkobling eller Afkesammenkobling. Der var derfor al Anledning til at vente, at naar Lovforslaget blev forelagt ganske med samme Ordlyd som i Fjor, vilde det komme til os fra Landstthinget i en Skikkelse, der svarede til, hvad man var bleven enig om dengang. Dette er nu ogsaa sket i een Retning, med der er imidlertid foregaaet en Forandring af saa gjennemgribende Betydning, at den for mig er et Damoklessværd, der hænger over Sagen i det Hele. Fra Fjor af var der Tale om at anlægge denne Bane rent ud som Statsbane uden Tilskud fra nogen Kommune. I Fjor blev det vedtaget, at Kommunerne skulde bidrage 25,000 Kr. pr. Banemil, og jeg havde anset det som givet, naar man vilde gennemføre Loven, at Kommunerne kun vilde komme til at udrede denne Beføstning, men jeg maa meget beklage, at Landstthinget i Aar er gaaet til en Forandring paa dette Punkt, som under de nuværende Forhold er af saa stor finantsiel Betydning, at jeg frygter, at naar man vil holde uforandret paa dette nye Punkt, vil det føre til Sagens fuldstændige Tilintgjørelse. Det er min Overbevisning at ikke blot ville nogle af de paagældende Kommuner trykke sig, men der vil maaske fra alle Sider komme det Svar: Vi kunne ikke, selv om vi nok saa gjerne ville. Naar vi se paa Sagen, som den foreligger for os og er kommen fra det høie Landstthing, og man veed, at der i een Kommune, nemlig Skjelskør, gjør sig en stærk Strømning gjældende og har reist sig en Stemning, der gaar imod det, der i Fjor blev anset som den heldigste Løsning, saa at det nu næsten anses for at ville være til Skade for Byen, naar Loven blev gennemført i den Form, som den havde i Fjor, tror jeg, at vi kunne anse det for givet, at denne lille Rjøbstad, der har offret Meget paa mange nyttige Anlæg, navnlig paa sit Havnevesen, vil sige: Nei, naar vi ikke kunne faae Loven, saa at den bliver absolut til Gavn for os, ville vi hellere være fri for den, end sige at vi skulle give det større Bidrag, som overstiger vore finantsielle

Kræfter. Jeg er derfor ganske enig med den første Taler, det ærede Medlem for Sorø Amts Bde Valatreds (Dahl), i at ønske, at Thinget vil stille sig saaledes, at det kommer til det samme Resultat som i Fjor. Det er jo ogsaa Noget, der egentlig ligger som noget ganske Naturligt, og jeg kan kun takke den høitærede Indenrigsminister for hans Udtalelse om, at han ikke holder paa disse 80,000 Kr. som en absolut Bettingelse, men paa den anden Side tror jeg heller ikke, at man ganske kan se bort fra den Tilføielse, som den ærede Minister fremkom med, at det kunde let bringe Loven i Fare, forhindre dens Udkommen, naar man i den Henseende vil gaae saa langt ned som i Fjor. Min Henstilling til det høie Thing og navnlig til det ærede Udvalg, som vil komme til at behandle denne Sag, og som jeg efter det velvillige Tilbud fra Finantsudvalgets meget ærede Formand (Wossen) antager vil blive Finantsudvalget, er derfor den, at det vil arbejde hen til at søge at komme til en Overensstemmelse med Landstthinget om, hvor langt man kan bringe Tilskudet, det økonomiske Bidrag ned. Jeg for mit Vedkommende vil anse det for min Pligt at virke for at faae det braagt ned til 25,000 Kr., men hvad der i den Henseende kan opnaas, staar jo hen. Dette Punkt staar for mig som en absolut Fare for hele Loven. Naar vi her blive enige om at nedsætte Tilskudet, hvad enten det nu bliver til 25,000, 30,000, 35,000 eller 40,000 pr. Banemil, vil Lovforslaget have Banfelighed med at komme igennem Landstthinget og meget let forlise der, thi jeg har faaet det Indtryk af, hvad jeg har kunnet bringe i Erfaring med Hensyn til Landstthingsets Stilling — vi have desværre ikke endnu foreliggende trykt, hvad der er udtalt der — at Stemningen der er egentlig ikke synderlig gunstig for denne Bane, og at det let vil bringe hele Sagen i Fare, naar man vil gaa altfor langt ned fra, hvad Landstthinget har vedtaget. Blive staaende derved kunne vi heller ikke, thi saa er Loven i mine Tanker uden nogen som helst Nytte for den Egn, som den angaar. Jeg har imidlertid dog det Haab, at det skal lykkes at komme til Enighed med Landstthinget i saa Henseende, og at Loven vil komme til Afgjørelse her i en saadan Skikkelse, at det er forsvaerlig, og at der er Udset til, at den ikke skal forlise paa Grund af uoverensstemmende Afstemninger i Thingene, saaledes som Tilfældet var i Fjor. Jeg vil derfor henstille til det ærede Finantsudvalg og navnlig til dets ærede Formand at tage denne Sag i særlig velvillig Betragtning, naar de tage den i deres Haand.